

Fred de Haas over 'Blijf nog wat' 8 september 2019

Het was een oerhollandse, regenachtige dag toen ik haar opzocht in het dorp waar zij woonde.

Middenin het Groene Hart van Nederland en ver van het tropische Curaçao waar ze zulke intense tijden had beleefd met een van de grote dichters van het eiland, de kunstenaar en schrijver Elis Juliana.

Jarenlang zou ze zijn Muze en 'Princesse lointaine' zijn, een tijd die zij later in schitterend Nederlands proza zou beschrijven onder de titel *Schaduwvrouw*. (Uitg. In de Knipscheer, 2016)

Om haar voordeur te bereiken moest ik over een plankier, nog vochtig van gevallen regen. Ik hield me stevig vast aan de balustrade om niet uit te glijden. De deur ging open en vóór mij stond een broze gestalte. De onderzoekende blik in haar ogen verried, ondanks de gevorderde leeftijd, een scherpe intelligentie. In de kamer, behalve het gebruikelijke, ook vele herinneringen aan de tropen, waaronder pentekeningen en werken van Elis Juliana. Gedichten in het Nederlands van Elis die aan haar waren opgedragen en die het onderwerp zouden zijn van mijn bezoek aan haar.

Ik bladerde en las. Zij keek oplettend toe. Gaf nu en dan commentaar als ik hierom vroeg. Reminiscenties uit een veelbewogen leven dienden zich aan, voorzichtig en onvermijdbaar.

Zij ontmoette hem toen ze in 1963 haar eerste schreden zette op de roodbruine aarde van Curaçao. Het eiland zou haar daarna nooit meer loslaten.

Op het eiland kwam ze door haar cultureel-antropologische interesse bijna vanzelfsprekend terecht bij de haar toen nog onbekende

Elis Juliana. Tot aan zijn dood, ruim een halve eeuw later, zijn ze elkaars muze geweest en hadden ze een bijzondere relatie.

Elis was een gevierd persoon op Curaçao. Hij had een druk leven en vele verplichtingen op het eiland, dat helemaal zijn eiland was waar hij zich met hart en ziel aan verbonden voelde. Hij had een hekel aan reizen en wilde zijn eiland eigenlijk niet af.

Gelukkig de man die niet hoefde te reizen voor zijn Muze!

Er was soms een periode waarin – door een bijzondere wending in haar leven – zij elkaar weliswaar niet uit het oog verloren maar waarin hun ontmoetingen op een zijspoor stonden.

Ze wist echter dat Elis – ook in moeilijke tijden – veel levensvreugde en moed putte uit de oerkracht die zij elkaar konden geven in de perioden waarin zij van het leven en van elkaar genoten op ‘De rots der struikeling’.

Nu ligt er, jaren later, een bundel voor me waarin Elis Juliana zijn Muze bezingt in toegankelijke liefdespoëzie. In het Nederlands, dat hij even goed beheerste als zijn moedertaal, het Papiaments waarin hij zijn volk zoveel moois heeft geschonken.

Bron: *Blijf nog wat*, september 2019